

PHẦN III

Vươn vai làm vài động tác thể dục xong, Đông Giao chạy lúp xúp ra đường. Sáng sớm, những hạt sương mai vẫn còn đọng lại trên cây lá. Mùi cỏ và mùi đất hòa quyện vào nhau khiến cho Đông Giao có một cảm giác thật nhẹ nhàng. Hít mạnh mùi hương vào lồng ngực một cách sảng khoái rồi Đông Giao bước chân chạy tiếp.

Hai bóng người một già một trẻ chạy từ xa đến. Đông Giao ngăn người ra gọi:

- Anh Huy!

Hoàng Huy mỉm cười:

- Thấy phòng em đóng cửa nên anh không gọi. Ai ngờ em cũng dậy sớm vậy. Ngày mai anh sẽ đến gọi em cùng chạy nhé. À quên...

Hoàng Huy quay sang cha mình:

- Ba! Đây là Đông Giao, bạn của Hồng Trang đó ba. Đông Giao, đây là ba của anh.

Đông Giao cúi đầu chào ông Hồ, người đàn ông tráng kiện, cao to và còn rất phong độ. Hoàng Huy trông rất giống ông. Ông Hồ tươi cười chào Đông Giao:

- Chào cháu! Nào, chúng ta cùng chạy nhé, Đông Giao.

Đông Giao quay lại chạy cùng với hai cha con Hoàng Huy, vừa chạy vừa nói với anh:

- Em không ngờ ba anh cũng thích tập thể dục buổi sáng như vậy.

- Ừ, ba anh là vậy đó. Lúc qua Pháp mấy tháng, ông ấy vẫn không bỏ được thói quen này.

- Anh và ba anh xem ra rất tâm đắc với nhau.

- Đúng vậy, ba xem anh như một người bạn trẻ.

Nắng đã lên cao hơn một chút, cả ba trở về nhà. ở nhà đã bày sẵn một nồi cơm nóng cùng với thịt gà rừng kho xả ớt. Thịt gà kho cay quá, Đông Giao vừa ăn vừa xuýt xoa. Thấy vậy Huy hỏi:

- Cay lắm hả Đông Giao?

- Dạ.

Ông Hồ mỉm cười:

- Uống một miếng cà phê nóng vào sẽ hết ngay thôi. Ở đây, người ta thường ăn rất cay.

Huy gật đầu:

- Lúc trước anh cũng không quen ăn cay như vậy đâu, nhưng bây giờ thì số một rồi.

Không khí gia đình ấm áp quá khiến Đông Giao chợt buồn. Gia đình cô chưa bao giờ có những buổi cơm đầm ấm như thế này. Mẹ ăn vội ăn vàng rồi bỏ đi, có hôm người làm nấu cơm cũng chẳng ai ăn. Lúc này khi đã ăn xong bữa, ông Hồ đứng dậy rời phòng ăn. Còn lại hai người, Hoàng Huy ân cần hỏi Đông Giao:

- Em ăn no đi Giao.

- Em no rồi.

- Ăn cơm buổi sáng không quên phải không?

- Không phải đâu, chỉ vì nhìn không khí gia đình anh ấm áp quá khiến em nhớ nhà mình.

- Đừng buồn! Anh nói thật chứ lúc mất Nguyên Phương, anh cũng suy sụp lắm. Anh hiểu cảm giác của em mà.

Huy nắm lấy tay cô xiết nhẹ. Đông Giao để yên tay mình trong tay Huy.

- lát nữa anh dẫn em đi xem đất. Đi bộ hơi vất vả đó. Em có muốn đi hay không?

- Em chịu nổi mà.

Huy chọn cho Đông Giao đôi ủng mang vào để lội đường rừng. Mới đến bìa lô đất, Đông Giao đã nghe tiếng máy ủi âm âm bên tay. Cô thích thú nhìn khoảng đất rộng xa đến hút tầm mắt. Đúng là đứng trước thiên nhiên hùng vĩ, con người trở nên nhỏ bé vô cùng.

Hoàng Huy nắm tay Đông Giao băng qua những luống đất vừa được ủi, những gốc cây to và đất được ủi được tống xuống lấp những hố bom.

- Em biết tại sao lại có những hố to đến như vậy không? Những cái hố đó có do những quả bom Mỹ thả xuống từ hồi chiến tranh đó.

- Ghê quá hả anh?

- Ừ.

Huy hái mấy trái lựu rách bỏ vào tay Đông Giao:

- Em ăn thử xem, chua chua ngọt ngọt cũng ngon lắm đó.

Đông Giao tách vỏ bỏ vào miệng. Cô thích thú reo lên:

- Ngon ghê há anh Huy. Đi sâu vào nữa theo bước chân Huy, đường hơi khó đi. Huy nắm tay Đông Giao bước lần theo. Để tay mình trong tay anh Đông Giao chợt có cảm giác được che chở.

Lúc lên xe ủi đất để đi, xe cao quá nên Hoàng Huy nhắc bồng Đông Giao lên. Hai tay anh đặt bên hông cô, vô tình mặt anh gần sát mặt cô khiến Đông Giao

ngây ngất trong một cảm giác mới mẻ. Cô len lén nhìn anh, hình như cô đã... Bắt đầu yêu.

Bước vào phòng Hoàng Huy, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Đông Giao là bức ảnh bán thân của Nguyên Phương đặt trân trọng trên bàn làm việc của anh. Đông Giao và người trong ảnh thật quả là rất giống nhau, chỉ có điều đôi mắt Nguyên Phương trông buồn hơn. Không lẽ đây là dấu hiệu của một người yêu mệnh?

Bây giờ thì cô đã hiểu nguyên nhân vì sao Huy thường không giữ được bình tĩnh mỗi lần đối diện với cô. Cô hoàn toàn thông cảm với anh khi mà cô trông thật giống Nguyên Phương.

Giao gật đầu:

- Em thật không ngờ là em giống chị ấy đến như vậy. Không hiểu em và chị ấy có cùng ngày tháng năm sinh hay không nhỉ, nếu có thì quả đúng là trùng hợp. - Đông Giao đùa.

- Hy vọng là giống nhau. Em sinh ngày mười sáu tháng bảy năm tám tư.

Hoàng Huy sửng sốt:

- Nguyên Phương cũng sinh tháng bảy năm tám mươi tư. Cô ấy cứ lấy ngày giữa tháng làm ngày sinh nhật của mình.

Đông Giao kêu lên thú vị:

- Không ngờ thật đó!

- Có điều cô ấy đã sinh ra và lớn lên ở Pháp.

- Nếu như chị ấy còn sống thì hay quá nhỉ, em sẽ tìm cách kết tình chị em với chị ấy.

Hoàng Huy buồn bã nói:

- Nhưng tiếc là cô ấy đã vắng số.

- Đừng buồn nữa anh ạ. Dù sao thì chị ấy cũng đã không còn.

- Anh biết chứ. Nhưng hơn một năm rồi mà nỗi đau vẫn còn in đậm trong tâm trí. Nhìn em là anh lại nhớ đến cô ấy, vì em trông giống cô ấy một cách kỳ lạ như thể là em song sinh của cô ấy vậy. Nhưng thôi, bây giờ anh em mình nói về công việc đi há. Anh sẽ hướng dẫn cho em cách ghi sổ chi thu, có lẽ trong ngày hôm nay, anh và em sẽ đến trại cây giống, chọn mua một số cây trà con, anh vừa mới ký hợp đồng trồng hai trăm héc ta vườn trà.

Đông Giao có vẻ rất thích thú với công việc mới này, đúng hơn là cô hy vọng sự bận rộn sẽ giúp cho cô quên đi những chuyện không vui xảy ra.

Một khoảng không gian bao la đến ngút mắt, toán công nhân bận rộn trồng trọt, kẻ cuốc đất, người trồng tràm tạo nên không khí sinh động.

Đông Giao chạy tới chạy lui, cô vui vẻ mang nước đến cho tất cả mọi người.

Nắng đã lên cao, ánh nắng bắt đầu chói chang. Hoàng Huy đứng ngắm khoảng rừng tràm con vừa mới trồng. Chỉ cần vài tháng nữa thôi, những cây tràm này sẽ mọc lên cao xanh um.

Đông Giao đi tới, cô đưa cho Huy một chai nước suối:

- Anh Huy chắc cũng đã mệt rồi, nghỉ một chút uống nước đi anh.
- Cám ơn em.

Huy mở nắp chai nước đưa lên miệng, uống một hơi dài rồi mỉm cười:

- Sáng giờ cứ chạy tới chạy lui, chắc em mệt dữ lắm rồi phải không?
- Cũng không mệt bao nhiêu đâu.
- Con gái Sài Gòn lên đây, cô nào cũng sợ đen sợ xấu. Em thấy không, Hồng Trang cứ trốn ru rú ở trong nhà, được mấy hôm là trốn về Sài Gòn ngay. Anh sợ em cũng vậy.
- Không đâu, em thích chỗ này lắm.

Đúng ra nếu không có Hoàng Huy, chắc Đông Giao cũng không có can đảm ở lại nơi này, vừa buồn vừa thiếu thốn đủ loại tiện nghi như vậy đâu. Nếu muốn xem báo thì phải đạp xe lên thị xã, đồ đường gần hai chục cây số mới mua được một tờ báo, mỗi buổi tối chỉ biết ngồi nhà xem ti vi. Nhưng có Huy, Đông Giao chợt cảm thấy... Dường như là mình có tất cả. Và chính anh cũng vậy, nếu Đông Giao bỏ anh về Sài Gòn, anh không biết mình sẽ sống làm sao nữa.

Một vệt bùn không biết sao dính trên má Đông Giao, khiến mặt cô trông giống như một chú mèo ăn vụng vậy. Nhìn cô, anh chợt phì cười, khẽ bước lại gần rút chiếc khăn tay trong túi áo ra.

- Mặt em dính bùn kia, để yên anh lau cho.

Đông Giao gần như không thể thở được trong giây phút kỳ diệu đó. Anh đứng sát vào cô dịu dàng lau vệt bùn trên má. Hơi thở nóng bỏng phả vào má cô khiến mặt cô đỏ bừng lên trong cảm giác vừa ngượng ngùng vừa hạnh phúc.

Rồi phút giây đó cũng qua thật mau, Huy rút tay về.

- Đông Giao, mình tới đặng kia đi!

Hoàng Huy bước nhanh khiến Đông Giao cầm chai nước chạy lúp xúp theo. Trái tim cô đập loạn xạ, những nhịp đập chẳng bình thường chút nào. Nhưng rồi dường như Huy quên cô ngay, anh mãi mê với công việc. Mãi đến khi nắng lên gay gắt, toán công nhân trông trọt nhao nhao:

- Mười một giờ rồi, về thôi anh Huy ơi!

Lúc này Huy mới ngừng tay xem đồng hồ:

- Ủ, thôi về thôi. Chiều hai giờ tiếp tục.

Trên đường về, Đông Giao giành lái xe, mấy hôm nay cô lái xe Jeep đã khá thành thạo. Cô cho xe chạy khá nhanh. Hai bên đường, thấy những cụm tre mọc de ra, Đông Giao tinh nghịch cho xe chạy sát vào để ngọn tre đập đập vào thành xe tạo nên những âm thanh gõ gõ.

Huy dọa:

- Em đừng chạy sát quá, coi chừng có bom bi còn sót lại đó.

- Thật không anh?

Tưởng thật, Đông Giao hoảng hồn cho xe chạy ra giữa đường. Thấy vậy, Huy cười ngất:

- Em mà cũng biết sợ chết nữa sao Giao?

Đông Giao quay lại lườm anh một cái:

- Chết ai mà không sợ chứ.

- Nhưng đó là do ông trời đã định sẵn số phận của mỗi người rồi, mà ai cũng có một lần chết, sợ làm gì.

- Em không muốn chết trẻ như vậy đâu.

- Nếu đã định sẵn rồi, có chạy cũng không thoát đâu.

Đông Giao phụng phịu:

- Em không thích đề tài này, nghe ghê quá.

- Tối nay đi thị xã chơi không? Thị xã này cũng có quán bar và vũ trường. Có điều nơi đây lành mạnh hơn Sài Gòn.

- Nếu đúng như anh nói thì em đi.

Xe về đến nông trường, Đông Giao thắng xe lại nhảy xuống. Cô vui vẻ chạy vù vào. Vẻ hồn nhiên của cô chọc khiến anh xao xuyên.

Em mặc áo này có được không anh Huy?

Hoàng Huy nhìn lên. Anh thấy Đông Giao mặc áo đơn giản với áo thun màu kem, quần Jean trắng, trông thật dễ thương. Nhìn cô như thế này càng trông giống Nguyễn Phương hơn.

Cái nhìn của anh sâu lắng quá, nửa phần say đắm, nửa phần yêu thương khiến cho trái tim Đông Giao càng đập mạnh hơn. Cô ngượng ngùng cúi đầu:

- Không đẹp hả anh?

Huy giật mình:

- Đâu có, nhìn em rất dễ thương. Em chuẩn bị xong rồi há, mình đi nghen.

Huy đứng lên bước ra xe. Quả thật nhìn cô, anh lại không thể không nghĩ đến Nguyễn Phương, không thể kèm được ước muốn được đến ôm lấy thân hình mềm mại ấy vào lòng đến cháy bỏng.

Anh mở cửa xe cho Đông Giao bước lên xe ngồi bên cạnh mình. Đông Giao ngồi vào xe, đóng mạnh cửa lại trong khi Huy vòng qua bên kia nổ máy cho xe lướt tới.

- Lúc nãy Hồng Trang có gọi điện thoại cho em phải không?

- Dạ. Hồng Trang nói mẹ em đã đến nhà hỏi tin tức em. Nó nói là không biết, nghe vậy mẹ em trông tội nghiệp lắm, vì Minh Vũ cứ kiếm chuyện quậy lên, bảo rằng phải gọi em về ngay.

- Em tính sao?

- Em cũng không biết nữa. Trên pháp luật, em đã là vợ của Minh Vũ rồi.

- Vậy là khó cho em rồi. Nếu muốn ly hôn với hắn em phải có chứng cứ rõ ràng.

- Anh ta sẽ không đồng ý ly hôn đâu vì theo tờ di chúc, chỉ khi nào em mang giọt máu của Minh Vũ thì anh ta mới chính thức được thừa hưởng tài sản. Cho nên ...

Đông Giao nhún vai:

- Tốt nhất là em cứ tiếp tục trốn.

- Chẳng lẽ em muốn trốn tránh hắn đến hết cuộc đời sao?

- Không phải là hết đời, vì em còn phải lập gia đình nữa chứ. Em đâu thể vì một cuộc hôn nhân thất bại mà cả đời phải chịu sống cô đơn.

Rồi Đông Giao chợt buồn:

- Cũng có lúc em tự hỏi mình, không biết tình yêu và hôn nhân thực ra là gì. Ba với mẹ em cũng từng một thời yêu nhau say đắm, vậy mà kết hôn xong là họ lại quay mặt với nhau ngay.

- Tình yêu cũng có lúc thay đổi chứ em. Từ tình cảm quá yêu người ta cũng có thể thay đổi thành thù hận. Nhưng tình yêu không chỉ là cay đắng, đau khổ mà còn có ngọt ngào, say đắm nữa.

- Với anh, tình yêu là ngọt ngào hay cay đắng?

- Ngọt ngào, và nhớ nhung say đắm. Sau Nguyên Phương . Anh nghĩ mình khó mà yêu được một người nào như thế.

Tim Đông Giao chợt se lại. Anh sẽ không thể yêu ai như đã từng yêu Nguyên Phương. Nguyên Phương ! Cô thật là hạnh phúc. Dù không còn hiện diện trên cuộc đời này nữa, nhưng bóng hình cô vẫn còn mãi mãi ngự trị trong tim của một người. Còn cô... Có phải cô đã yêu anh hay không? Có quá nhiều cản trở nếu cô muốn đến với anh. Hình bóng của Nguyên Phương, lại còn cuộc hôn nhân giữa cô và Minh Vũ. Trên mặt pháp luật, cô là một phụ nữ đã có chồng. Mọi tình của cô và anh chắc sẽ mãi chỉ là một bí mật của cô mà thôi.

Xe chạy vào thị xã. Thị xã Kon Tum về đêm cũng rực rỡ ánh đèn màu. Hoàng Huy cho xe chạy qua mấy con đường rồi dừng lại trước một cửa hiệu ăn, là một quán thịt rừng.

- Em đã ăn thịt rắn bao giờ chưa, Giao?

Đông Giao le lưỡi, rụt cổ:

- Nói đến rắn là em sợ muốn chết rồi.

- Ngon lắm! Một lát nữa em ăn thử xem.

Đông Giao đùa:

- Em sẽ cố gắng ăn để trở thành một người dân xứ Cao nguyên chính cống chứ.

Lúc vào quán, có lẽ do vô tình thôi, Hoàng Huy nắm lấy tay Đông Giao dặt vào. Anh thì vô tình nhưng Đông Giao thì bản loạn cả lên, trái tim cứ đập thành thịch.

Huy chọn một bàn trong cùng. Anh kéo ghế cho Đông Giao và gọi nước uống sau đó mới gọi món ăn.

Thịt rắn um, thịt trút nướng và món lẩu. Dù là những món ăn rất lạ trước nay Đông Giao chưa từng ăn nhưng cô ăn rất ngon.

Huy gấp cho cô hai cái trứng chỉ có lòng đỏ, luộc chín thành màu vàng.

- Trứng rắn đó, em ăn đi, bổ lắm.

Đông Giao bỏ vào miệng, quả là hương vị như trứng gà nhưng ngon hơn. Cô mỉm cười với anh:

- Ngon thật đó anh Huy, À! Người ta nói ăn thịt rừng thì phải uống bia mới đúng điệu phải không anh?

- Ừ, em có muốn uống một chút bia không?

- Chút chút thôi.

- Không sao đâu, em say thì cứ ngủ trên xe, anh sẽ đưa em về nông trường.

Chỉ mới uống ly bia mà mặt Đông Giao đã đỏ dần lên. Cô ôm mặt.

- Em chóng mặt à?

- Không, em chỉ thấy mặt nóng lên thôi.

- Lau mặt bằng khăn lạnh đi, em sẽ đỡ ngay thôi.

Đông Giao làm theo, cô thấy dễ chịu ngay. Rời quán ăn, hai người cùng đi nghe nhạc. Lâu lắm rồi Đông Giao mới được nghe lại bài hát “Tuổi mười ba”. Tiếng người ca sĩ cao vút, âm thanh mượt mà:

*“Đôi mắt nhìn tôi ngập ngừng chim sẻ
Đôi mắt nhìn trời, nhè nhẹ mây nghiêng
Tôi biết nói gì, cả trăm phút đều thiêng
Hay muốn nói nhưng lòng mình ngược ngược
Chân dẫu bước và mắt nhìn vương vương
Anh đến gần tôi chỉ dám quay đi”.*

Lời hát ấy nghe như nói lên tâm sự của Đông Giao. Cô mơ màng hát theo khe khẽ:

*“Chả có gì sao lòng mình cũng thẹn
Đến ngược ngừng, bờ ngõ hay là ai?
Nói trăm lần nhất định mình chưa yêu.
Hôm nay nữa... Lòng mình sao lạ quá”.*

Huy quay sang nhìn Đông Giao đắm đắm. Lúc này trông cô xuất thần quá. Không nén được lòng, anh nắm tay cô kéo nhẹ người cô vào ngực mình.

Tình yêu như ào vỡ, Đông Giao ngược nhìn anh, đôi sòng mắt chìm trong nhau, không gian như thu hẹp lại khi môi anh gặp môi cô.

Toàn thân Đông Giao run rẩy trong cảm xúc rung động đến tuyệt vời. Mắt cô khép lại, hai tay ngập ngừng rồi ôm qua cổ Huy. Nụ hôn ngọt ngào và say đắm.

Rời môi cô, anh nhìn cô và bắt chợt ghì cô thật chặt vào mình. Nụ hôn thứ hai dịu dàng và sâu lắng...

- Anh Huy! Anh yêu em hay yêu... Nguyễn Phương?

Câu hỏi như gáo nước lạnh tạt vào trái tim Huy. Anh buông Đông Giao ra.

- Anh ...

- Anh muốn xin lỗi em sao? Có thể bây giờ anh yêu em qua hình bóng Nguyễn Phương, em chấp nhận điều này.

- Thiệt thôi cho em đó Giao.

Đông Giao lắc đầu, cô dụi mặt vào ngực anh, mùi hương đàn ông từ anh thật quyến rũ.

Đám đông bu quanh trước nhà Đông Giao. Hồng Trang rẽ xe vào. Cô hốt hoảng. Một bọn người đang bu quanh và xoắn lấy bà Lam. Mụ đàn bà phốp pháp xoắn tóc bà Lam vào tay mình, ghệt mạnh ra sau:

- Mày cướp chồng người hả? Tao đánh cho mày chừa.

Họ đông quá, hung dữ và ác độc, vừa đánh xé bà Lam. Những người hiếu kỳ bu quanh, không một ai can thiệp. Hồng Trang lùi ra, cô gào lên thất thanh:

- Cứu! Công an... Công an đến ...

Nhóm người đánh ghen nhìn nhau, họ buông bà Lam ra và đồng loạt tuôn ra cửa. Nãy giờ tên Thành co rúm người trong một góc, bây giờ mới ngoi ra. Ông ta định đến bên bà Lam, nhưng nhanh hơn, bà vợ hộ pháp của ông túm cổ ông lại:

- Muốn chết hay sao? Còn chưa chịu chạy. Đi mau lên!

Mụ quay sang bà Lam, rít lên:

- Nếu mày còn bám theo chồng tao thì đừng có trách tao.

Mụ vừa nói vừa lôi ông chồng của mình đi. Bà Lam xấu hổ gục mặt khóc.

Hồng Trang đi nhanh vào. Cô kéo cánh cửa đóng lại, ngăn không cho bọn người hiếu kỳ tràn vào rồi cúi xuống đỡ bà Lam đứng lên:

- Dì có sao không? Hay là cháu đưa dì đi bác sĩ nhé?

Bà Lam xua tay:

- Dì không sao đâu. Cám ơn cháu đã nhanh trí cứu được dì.

- Dạ, không có gì đâu. Lúc quỳnh quáng quá, không ai dám xông vào cứu dì vì bọn họ dữ quá nên cháu làm liều hét đại lên, không ngờ lại có thể làm bọn đó sợ mà rút đi. Mặt dì trắng hết rồi. Dì để tủ thuốc ở đâu, cháu đi lấy cho?

- Được rồi, dì tự lo cho mình được mà. Cám ơn cháu.

Hồng Trang giúp bà Lam xoa dầu. Bà nắm lấy tay cô nghẹn ngào:

- May là có cháu. Dì có con có chồng mà cũng như không. Chắc là cháu đến cho dì hay tin tức của Đông Giao có phải không?

Hồng Trang lúng túng trả lời:

- Dạ ... Cháu chỉ tình cờ đi ngang thôi, chứ lâu rồi cháu đâu có nhận được tin tức gì của Đông Giao đâu bác.

- Nó bỏ dì mà đi cũng phải. Cái gia đình này thật không khác gì địa ngục vậy, có gì khiến nó vui đâu. Thêm vào cuộc hôn nhân ép buộc. Hồng Trang này...

- Dạ.

- Nếu cháu có gặp Đông Giao, cứ bảo nó về nhà nhé. Dì đã làm tan nát hết của cải sự nghiệp của mình, dì phải chịu thôi, dì không để nó gánh thay dì nữa đâu.

- Vậy rồi bên gia đình Minh Vũ thì sao hở dì?

- Họ đâu có dám làm ầm ĩ lên. Làm ầm ĩ lên không những họ không được hưởng tài sản mà còn mang nhục vì cô dâu bỏ đi trong đêm tân hôn. Nếu như nó không muốn ưng cũng được mà, sao lại giở tính ngang ngược bướng bỉnh ra, đã bằng lòng rồi ai ngờ ngay đêm tân hôn lại trèo tường trốn đi.

- Dì có biết tại sao không?

- Dì không biết.

- Minh Vũ vốn là một tên đồng tính. Đêm đó, Đông Giao bắt gặp Minh Vũ ở ngoài vườn hoa tâm sự với bạn tình nên họ sợ quá bỏ đi.

Bà Lam sừng sốt:

- Chuyện cháu vừa nói có phải là thật không? Có nghĩa là cháu đã gặp Đông Giao?

- Dạ. Đêm đó Đông Giao ngủ ở nhà cháu. Còn sau đó nó bỏ đi đâu, cháu cũng không biết.

Bà Lam ngồi chờ người ra. Có lẽ vì thế mà Đông Giao bỏ đi. Tội nghiệp! Không biết hơn một tháng qua con bà sống như thế nào rồi.

Bà Lam nắm tay Hồng Trang ân cần nói:

- Nếu có gặp Đông Giao, cháu giúp bác nói với nó cứ về nhà đi. Nếu Minh Vũ thật sự là một người bệnh hoạn như thế thì còn nhiều cách để ly hôn mà.

- Dạ, cháu biết rồi.

Hồng Trang chợt thấy như có ánh sáng cuối đường hầm. Ủ, tại sao Đông Giao không nghĩ đến chuyện này để tìm tự do cho mình còn hơn là trốn tránh suốt đời chứ?

- **C**hào!

Đông Giao thét to lên khi nhìn thấy Hồng Trang. Cô lao ôm chầm lấy bạn:

- Sao không gọi điện thoại báo trước cho mình và anh Huy đi đón bạn vậy?

Hồng Trang nheo nheo mắt:

- Mình nói với anh Huy... Chà! Nghe thân mật quá đi đó ghen nhỏ. Bộ... Có gì rồi hả?

Đông Giao phì cười phát mạnh lên vai bạn:

- Cậu đi mà hỏi anh Huy của cậu xem.

Quay sang ông anh họ, Hồng Trang hát hàm:

- Sao, “tự thú trước bình minh” đi chứ anh Huy.

Hoàng Huy cười:

- Có chuyện gì đặc biệt không mà tự dừng lại lên đây vậy?

- Em nhớ anh lên đây thăm không được à ?

- Được. Nhưng cao lắm là hai hôm thôi là cô lại vù về Sài Gòn chứ gì?

- Đúng vậy! Em có quà cho anh với Đông Giao nè.

- Quà gì vậy?

Hồng Trang mở ví lấy ra một xấp ảnh:

- Xem đi. Là chuyện tốt đó.

Đông Giao cầm lên xem rồi cô thảng thốt kêu lên:

- Ghê quá! Sao cậu sưu tầm những tấm ảnh này làm gì vậy?

- Người ta giúp cậu như vậy mà cậu còn kêu gì. Ảnh này là do mẹ cậu thuê người chụp đó. Đây chính là bằng chứng giúp cậu ly hôn với Minh Vũ đó, hiểu chưa?

Chợt hiểu ra, Đông Giao sung sướng ôm choàng lấy Hồng Trang:

- Cảm ơn cậu.

Hoàng Huy nhặt những tấm ảnh lên xem. Hồng Trang nói quả không sai. Với những hình ảnh ghê tởm này của Minh Vũ, Đông Giao chắc chắn có đủ bằng cứ để ly hôn. Anh vui mừng nói:

- Cảm ơn em, Hồng Trang.

- Mai một cho em một cái đầu heo khi hai người cưới nhau là được rồi.

Hoàng Huy hào phóng gật mạnh đầu:

- Được thôi. Đông Giao này! Vậy em cũng nên về lại Sài Gòn để làm thủ tục ly hôn đi, anh sẽ đưa em đi.

Hồng Trang trêu:

- Vắng em có hơn một tháng mà hai người “phát triển” nhanh quá đó ghen. Tuy nhiên, Đông Giao à, cậu yên tâm đi, mình ủng hộ cậu hai tay lẫn hai chân luôn.

Đông Giao chọc:

- Hai tay thôi. Mình không cần hai chân của cậu đâu.
- À, biết bắt giò người ta nữa kìa.

Hồng Trang tinh nghịch chọc tay vào hông Đông Giao. Hai cô bạn cười vang. Nhìn cả hai, sao bỗng dưng Hoàng Huy lại thấy nhớ Nguyễn Phương vô cùng. Xin lỗi em nghe Phương, không phải là anh quên em đâu, mà thật ra là anh có lỗi với Đông Giao, vì anh đã yêu cô ấy qua hình bóng của em.

- **C**on đứng lại đó Minh Vũ!

Minh Vũ khó chịu nói:

- Gì nữa đây mẹ?
- Con không được đi đâu nữa. Con có biết là đại họa sắp giáng xuống rồi hay không? Một đám cưới tốn mấy trăm triệu tưởng đâu là con được hưởng gia tài, rốt cuộc con lại làm hỏng hết.

Biết lỗi của mình, Minh Vũ cúi đầu:

- Con cũng đâu có muốn chuyện xảy ra như vậy đâu.
- Không muốn thì chuyện cũng đã xảy rồi đó.

Bà Phương Hoa hằn học:

- Đông Giao nó đã nộp đơn lên phòng luật sư, kèm theo cả chục bức ảnh ăn chơi trác táng của con, nhất định là tòa sẽ xử cho nó thắng kiện. Vậy là mất trắng hết cả rồi.

Minh Vũ xịu mặt:

- Mất thì thôi chứ con biết làm sao bây giờ?

Bà Phương Hoa quát tướng lên:

- Nếu như không biết làm sao thì đừng có tiêu tiền như nước vậy. Muốn tiêu thì giỏi làm ra tiền đi rồi tiêu tùy thích. Hãy nghe rõ đây: bằng mọi giá con phải tìm gặp Đông Giao, thuyết phục nó đừng ly hôn. Bảo nó, con sẽ chia cho nó một phần ba số gia tài mà con sẽ được hưởng.

- Dạ

- Đây là số điện thoại của nó, do luật sư Ngữ đưa cho đó. Hãy đi mà lo liệu đi!

Minh Vũ cầm tờ giấy có ghi số điện thoại của Đông Giao. Thật tình anh không bao giờ nghĩ Đông Giao lại bỏ đi ngay trong đêm tân hôn như thế. Với cô gái bướng bỉnh này, chưa chắc đồng tiền có thể làm xiêu lòng cô ta.

Minh Vũ rút điện thoại ra bấm số. Không có người bắt máy, anh thở dài để lại dòng tin nhắn: “*Đông Giao! Anh muốn gặp mặt em. Có chuyện rất cần. Minh Vũ*”.